

Kapitel 15 – Valby, Danmark

Mads stormede ud af døren og sprang på cyklen. Han kørte det korte stykke hen til Lisas hus og smed cyklen i deres indkørsel. "Der er besked. Den er kommet hjem," råbte han, mens han trampede ind i huset. Lisa kom stormende ned. "Vi må ned til morfar." De løb ned i kælderen, hvor Poul sad ved computeren. "Du kan høres i hele byen, Mads," sagde han med et grin. "Jeg er ved at tænde computeren. Det er vel der, du har set beskeden."

Mads og Lisa kastede sig ned i sofaen ved siden af Poul. "Det var på Daworo-siden," pustede Mads. Da siden kom frem, var der ingen ny besked. "Arj, hvor er du tarvelig, Mads," Lisa skubbende vredt til ham. Mads kiggede forbløffet på siden. "Jeg så det helt tydeligt. Jeg laver ikke sjov," stammede han og blev helt rød i hovedet. Poul så på ham. "Fantasien kan jo godt spille en et puds," sagde han. "Nej," råbte Mads. "Jeg så det."

Lisa rejste sig og var på vej hen mod døren, da morfar stoppede hende. "Vent, nu sker der noget." Daworos navn begyndte at blinke. De stod alle tre bomstille. "Kom nu," hviskede Mads. "Vis det igen." "Zila er fremme. Daworos element er ild," læste Poul. "Sådan stod der ikke før," råbte Mads. Han var lettet over, at der var en besked, men også forbavset. Beskeden havde ændret sig. "Undskyld Mads," sagde Lisa. "Nu ved vi, at den er kommet hjem. Men skal vi ikke tænde et bål igen og se, om vi får mere at vide?" "Jo, det tror jeg også er meningen med beskeden," nikkede morfar.

Da der var godt gang i bålet, gik morfar ind og hentede billedet med hul i. "Måske kan det bruges," mumlede han. Han smed det ind i flammerne. "Vi ses," lød en klar stemme, og så var bålet almindeligt igen. "Så I det samme som mig?" spurgte Lisa stille. "To børn - en dreng og en pige - en gammel dame og nogle aber ved et bål." Mads' stemme var ivrig. "Og den lille abe, Zila, vinkede fra sin mors

ryg," tilføjede Lisa med glæde i stemmen. "Hvor vildt." Poul sad meget stille ved bålet. Til sidst sagde han: "Tak fordi I mindede mig om, at magien stadig lever. Jeg tror snart, det er tid til at tage på en længere rejse." Lisa og Mads grinede.

Kapitel 15 – Tafi Atome, Ghana

"Tror du, de har fået beskeden?" Muki og Afia sad og læste lektier i det sidste dagslys. Det var Muki, der spurgte, men Afia havde selv tænkt på præcis det samme. "Jeg tror det," sagde hun. "Lad os spørge bedstemor, om vi kan gøre noget for at være sikre," foreslog hun.

I det samme kom bedstemor ud fra hytten. "Læg mere brænde på," sagde hun. "Så ser vi, om det stadig virker." Muki lagde brænde på, og Afia stirrede på den lille pose, som bedstemor havde i hånden. "Det er amuletter, som jeg fik af min egen bedstemor for mange år siden. Jeg måtte kun bruge dem i helt særlige tilfælde. Jeg har brugt to i mit lange liv. Nu bruger vi en i aften."

De satte sig ved ilden og bedstemor tog en af amuletterne frem. Afia kiggede nysgerrigt på den. Bedstemor kastede den på ilden, og gnisterne fløj om ørerne på dem. "Se der," råbte Muki pludselig. Han pegede ind i ilden. Langsomt men tydeligt trådte nogle ansigter frem. En dreng, en pige og en gammel mand omkring et bål. De havde meget tøj på. Det måtte være koldt, der hvor de kom fra. "Det er nok dem, som Daworo har talt med og som har hjulpet Zila," sagde Afia. "Det ser ud som om drengen og pigen griner," Muki pegede igen på ilden. I det samme forsvandt billedet.

Bedstemor sukkede dybt. "Alt er godt," sagde hun. "De har fået besked. Nu er vi forbundet. De kender os og historien om de magiske aber og Daworo." Hun rakte posen med amuletterne til Afia. "Der er to tilbage. Pas godt på dem. Du vil vide, hvornår det er nødvendigt at bruge dem." Afia tog forsigtigt imod posen. Bedstemor smilede: "Og så tror jeg, I må forberede jer på at få besøg fra det kolde land – jeg ved ikke hvornår. Men jeg er sikker på, de kommer." Muki og Afia grinede.

